

Arrest

nr. 89 362 van 9 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat K. VERBOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn van Armeense origine, afkomstig uit Chernovtsi, Oekraïne. U huwde in 1989 in Armenië met K.G

Jullie verhuisden in 1991 naar Chernovtsi en bekwamen een officiële verblijfsregistratie in 1994.

Sinds 2000 interesseerde uw man zich in de Oekraïense politiek en hij nam deel aan de politieke omwenteling in 2004 als sympathisant van Y.T. Hoewel hij geen lid was van haar partij, BYuT, was hij er wel in actief.

In 2010, nadat bij de verkiezingen de partij van V.Y. aan de macht kwam, kreeg uw man problemen. Op 13 april 2010 werd uw man naar de politie opgeroepen voor een controle van zijn documenten, iets

wat wel vaker voorkwam bij mensen van Kaukasische origine. Ditmaal werd hij er echter 15 dagen lang vastgehouden. U ging bijna elke dag naar het politiekantoor om te vragen om hem vrij te laten. Dankzij de tussenkomst van een kennis van uw vader werd uw man uiteindelijk vrijgelaten. Tijdens zijn aanhouding was uw man mishandeld en beledigd omwille van zijn origine en zijn politieke activiteiten.

Na zijn vrijlating werd de situatie, enkele documentencontroles te na gelaten, terug normaal.

Rond 20 oktober werd uw man echter opnieuw opgeroepen door de politie. Ditmaal hield de politie uw man in hechtenis tot 25 januari 2011. Hij werd beschuldigd van spionage en het bezit van valse documenten. Er werd een officieel onderzoek opgestart tegen uw man.

Op 25 december 2010 vond er een huiszoeking plaats in jullie bakkerij, waarbij ernstige vernielingen aangericht werden. De agenten zouden op zoek zijn geweest naar drugs. Toen u naar de reden vroeg, werd jullie op brutale wijze aangeraden om te vertrekken uit het land. Ook uw zoon werd toen bedreigd. Begin januari 2011 werd uw zoon opgeroepen door de politie voor een documentencontrole. U liet hem echter niet gaan en ging zelf op 3 of 4 januari naar de politie met kopieën van zijn documenten. De politie dreigde ermee een opsporingsbevel uit te vaardigen omdat hij zelf niet gekomen was. U wilde toen ook klacht indienen tegen het verloop van de huiszoeking in de bakkerij maar uw klacht werd geweigerd.

Niet lang na de vrijlating van uw man op 25 januari vertrokken jullie naar een dacha van vrienden in Rosha.

Tijdens jullie verblijf daar was er nog een incident met uw dochter E. De oom van een klasgenootje van haar had uw dochter afgehaald van school om met zijn nichtje te komen spelen. Achteraf, toen u hem kon bereiken, zei hij dat u uw dochter terug kon krijgen als jullie diep zouden nadenken om uit Oekraïne te vertrekken.

U verbleef in de dacha tot uw man en zoon vertrokken uit Oekraïne.

De bedoeling was dat zij ook naar België zouden vluchten om asiel aan te vragen.

Na hun vertrek ging u terug bij vrienden in Chernovtsi wonen. U vertrok met uw jongste dochter op 13 maart, ongeveer een week na uw man en zoon.

U kwam aan in België op 15 maart en vroeg dezelfde dag asiel aan. Hoewel de passeur u vertelde dat hij uw man en zoon in België had afgezet, weet u niet waar zij zijn. U hebt sinds uw aankomst twee maal contact gehad met uw zoon maar hij wil u niet vertellen waar zij verblijven.

Op 28 december 2011 vernam u van uw vader nog dat uw zoon opgespoord werd door de politie.

Ook zou uw vader nog door de politie opgeroepen zijn voor een documentencontrole.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen voor u en uw gezin begonnen in 2010, nadat V.Y. aan de macht kwam.

Omwille van jullie Armeense origine en de activiteiten van uw man binnen BYuT, de politieke partij van Y.T., zouden jullie door de autoriteiten op verschillende manieren onder druk gezet zijn opdat jullie het land zouden verlaten.

Hierbij zou in de eerste plaats uw man geïdoleerd zijn.

Hij werd beschuldigd van spionage en het bezit van valse documenten.

De verklaringen van asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu dient echter vastgesteld te worden dat er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste kon u slechts weinig concrete verklaringen afleggen aangaande het politiek activisme van uw man.

Zo verklaarde u dat uw man wel sympathisant van BYuT was maar geen lid, omdat hij daarvoor het (Oekraïens) staatsburgerschap moest bezitten. Hij zou volgens u wel van plan geweest zijn om lid te worden. (CGVS, p.10)

Echter, u had eerder verklaard dat uw man al in februari 2008 genaturaliseerd was (CGVS, p.5) en dat hij tot de verkiezingen in 2010 politiek actief was geweest zonder problemen te kennen (CGVS, p.10).

Toen u geconfronteerd werd met de vaststelling dat uw man al in 2008 Oekraïens staatsburger was geworden en u gevraagd werd wat het probleem dan nog was geweest (om lid te worden) stelde u enkel dat u dit niet wist, al uitte u het vermoeden dat uw man misschien “nog niet aan toe was”. (CGVS, p.11)

Voorts bleek u slechts vage verklaringen te kunnen afleggen over de activiteiten van uw man binnen de partij.

U verklaarde dat hij deelnam aan vergaderingen maar u wist niet welke rol hij daarin had, noch wist u of hij nog iets anders deed voor de partij, en dit terwijl hij geregeld naar Kiev ging voor partijzaken. (CGVS, p.11)

Een dermate beperkte kennis van uw mans activiteiten voor BYuT is weinig aannemelijk te noemen indien hij werkelijk sinds 2002 sympathisant zou zijn geweest van deze partij (CGVS, p.10) en u "absoluut tegen" zijn activiteiten zou zijn geweest (CGVS, p.11).

Bovendien waren uw verklaringen aangaande de concrete motieven van de autoriteiten voor de vervolging van uw man weinig coherent en vaag.

Met betrekking tot zijn eerste aanhouding gaf u aan dat de politie het uw man kwalijk nam dat hij als persoon van Armeense afkomst zich met de Oekraïense politiek bezig hield. (CGVS, p.13)

Tijdens zijn tweede arrestatie zou hij, naast de zonet vermelde verwijten, ook beschuldigd zijn van spionage en het bezit van valse documenten. U stelde hierbij dat uw man beschuldigd werd van spionage omdat hij op een "zwarte lijst" stond omwille van zijn politieke activiteiten, origine en het feit dat hij enkele keren naar Rusland was gereisd om vrienden te bezoeken. (CGVS, p.15)

Even later verklaarde u dan weer dat u niet zeker wist of voormelde zaken in feite wel de ware redenen voor de vervolging van uw man waren. (CGVS, p.16)

U verklaarde eveneens dat uw man had gezegd dat hij een grote fout had begaan en dat hij niet had mogen bekennen. U kon dit echter niet verder verduidelijken en kon zelfs niet zeggen of uw man al dan niet ten onrechte beschuldigd werd. U stelde dat u uw man wel had gevraagd wat hij bedoelde, maar dat hij u er nooit iets meer over had willen vertellen en dat hij niet wilde dat u er meer over te weten zou komen. (CGVS, p.16, 17)

Gelet op het feit dat de door uw man gekende problemen ook een ernstige impact hadden op het hele gezin, in die mate zelfs dat jullie beslisten om het land te verlaten (CGVS, p.7), mag redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenoot u zou inlichten over de juiste aanleiding van zijn problemen en te kennen zou geven of het strafonderzoek tegen hem al dan niet gegrond was.

Zelfs indien uw man u niets had verteld voor zijn vertrek uit Oekraïne, hebt u alsnog de mogelijkheid gehad om u afdoende te informeren naar de zaken die fundamenteel zijn in uw asielaanvraag. U had immers na uw asielaanvraag in België nog twee maal contact met uw zoon (in mei/juni en november/december 2011), die samen met uw man Oekraïne verlaten had en met wie hij op een onbekende plaats in een derde land zou verblijven. (CGVS, p.3, 8) Dat u in dit geval niet meer op de hoogte zou zijn van de concrete aanleiding en motieven voor de strafrechterlijke vervolging van uw man is geenszins aannemelijk te noemen.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u er alle belang bij had om u, in het kader van uw asielaanvraag, beter te informeren betreffende de problemen van uw man.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is uw onwetendheid ter zake dan ook niet aannemelijk te noemen. Deze vaststellingen raken bovendien aan de kern van uw asielaanvraag aangezien u zelf verklaarde dat de advocaat na de vrijlating van uw man in januari 2011 zou hebben aangeraden om te vluchten. (CGVS, p.16)

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u geen enkel document aangaande de strafrechterlijke vervolging van uw man hebt neergelegd.

Dit gebrek aan bewijzen om een centraal element in uw asielaanvraag te staven ondersteunt verder de onaannemelijkheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Nochtans mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze bestaan. U verklaarde zelf dat er een officieel strafonderzoek naar uw man werd gevoerd en hij had bovendien een advocaat, die zijn vrijlating op borgtocht bekwam. U stelde hierbij dat jullie advocaat de documenten bewaarde. Ter verklaring voor het niet voorleggen van relevante documenten stelde u dat uw advocaat deze documenten niet aan jullie had gegeven maar dat hij dat zou doen "als het nodig zou zijn". U zou hem echter tot op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog steeds niet hebben gecontacteerd omdat hij had gevraagd om hem niet meer te contacteren. (CGVS, p.16)

Deze verklaring kan geenszins volstaan.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij afdoende pogingen onderneemt om stavingstukken aan te brengen ter ondersteuning van zijn of haar verklaringen.

In casu wordt het belang van goede stavingstukken nog groter gelet op bovenstaande vaststelling dat u (onaannemelijk) weinig op de hoogte bleek van cruciale elementen betreffende het strafonderzoek tegen uw man.

Gelet op deze vaststelling, en gelet op het feit dat u op het moment van het gehoor bijna elf maanden in België verbleef, mag verwacht worden dat u minstens pogingen zou hebben ondernomen om dergelijke stukken in handen te krijgen.

Ter verantwoording stelde u dat u niet wist waarom de advocaat deze stukken niet had willen geven in de eerste plaats, noch waarom hij niet wilde dat jullie hem zouden contacteren. (CGVS, p.16) Dit kan niet volstaan als verklaring.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u zelfs dit niet zou weten als jullie daarover met hem gesproken zouden hebben. (CGVS, p.16) Het betekent evenmin dat u geen enkele poging meer moet ondernemen om, eventueel via een tussenpersoon – uw dochter en vader wonen nog in Oekraïne – de betreffende stukken nog in handen te krijgen.

Desalniettemin werd u op het gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog de mogelijkheid geboden om stavingstukken neer te leggen. (CGVS, p.26) U hebt dit echter niet gedaan binnen de voorziene termijn, noch hebt u een verklaring hiervoor aan het Commissariaat-generaal overgemaakt.

De vaststelling van de concrete, precieze omstandigheden waarin uw man strafrechtelijk vervolgd werd is dan van zeer groot belang om een juiste inschatting te kunnen maken van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Uw manifeste gebrek aan kennis van de feiten, in combinatie met de afwezigheid van stavingstukken doen mij besluiten dat u uw asielrelaas geenszins aannemelijk maakt.

Evenmin zijn uw verklaringen met betrekking tot de afname van het staatsburgerschap van uw man in 2010 aannemelijk te noemen.

U verklaarde dat het staatsburgerschap van uw man werd afgenomen na zijn arrestatie door de politie in oktober 2010. (CGVS, p.22-23) U kon echter niet met zekerheid zeggen wie in het geval van uw man had beslist om zijn staatsburgerschap af te nemen, al uitte u wel het vermoeden dat het de mensen die hem gearresteerd hadden (i.e. de politie in Chernovtsi) waren. Bovendien was u niet op de hoogte van een document inzake de afname van zijn staatsburgerschap.

Dit valt echter niet te rijmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Daaruit blijkt immers dat het staatsburgerschap slechts kan worden afgenomen indien het staatsburgerschap door bedrog of fraude werd bekomen; indien een persoon vrijwillig in dienst is getreden van een buitenlandse strijdkracht; of indien een persoon vrijwillig een buitenlands staatsburgerschap heeft bekomen. De ontneming van het staatsburgerschap gebeurt door middel van een specifieke presidentiële verordening. De beslissing wordt genomen door de Staatscommissie inzake staatsburgerschap onder de president op voorstel van het Ministerie van Binnenlandse Zaken of Buitenlandse Zaken.

Geconfronteerd met de vaststelling dat de afname van iemands staatsburgerschap een serieuze procedure is, en dat aangenomen mag worden dat een dermate zware beslissing niet kan genomen worden door de lokale politie, kon u geen afdoende verklaring bieden. (CGVS, p. 23) U gaf het voorbeeld van een agent die op de markt iemands paspoort verscheurde, maar u kon niet verklaren hoe het stukscheuren van iemands paspoort gelijk zou staan met het afnemen van een wettelijk statuut zoals het staatsburgerschap.

Gelet op voorgaande informatie is het niet geloofwaardig te noemen dat u dermate slecht geïnformeerd zou zijn over de afname van het staatsburgerschap van uw man indien het werkelijk zou zijn voorgevallen (naar aanleiding van de door u opgegeven redenen).

Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van de vervolging van uw man door de Oekraïense autoriteiten.

Voorts slaagt u er evenmin in om de huiszoeking in uw bakkerij, waarbij u en uw zoon werden bedreigd door agenten, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een aantal belangrijke punten onaannemelijk vaag zijn.

Zo kon u niet zeggen of de huiszoeking, die werd gehouden in de periode dat hij werd vastgehouden, plaatsvond in het kader van het strafonderzoek naar uw man. U verklaarde nochtans dat op het bevel tot huiszoeking dat u te zien kreeg vermeld stond in welk kader deze huiszoeking werd uitgevoerd. U kwam echter niet verder dan te stellen dat er “een of andere overtreding of strafbaar feit” vermeld stond en dat het over “iets verdachts of zo” ging. (CGVS, p.20) Bovendien wist u ook niet van welke dienst de agenten waren die de huiszoeking uitvoerden. (CGVS, p.18)

Gelet op uw bewering dat een van de agenten zijn badge en het huiszoekingsbevel zou hebben getoond (CGVS, p.18) is een dergelijke onwetendheid over belangrijke aspecten aangaande een kernelement van uw asielrelaas niet aannemelijk te noemen.

U verklaarde bovendien dat u bij meerdere instanties en bij jullie advocaat had geprobeerd om meer informatie te bekomen over de reden van de huiszoeking maar dat u nergens werd geholpen. Gevraagd waarom uw advocaat u niet wilde helpen hierbij, stelde u dat u dat niet wist en vroeg zich daarbij af of hij iets te verbergen had.

Een dergelijke vage verklaring is geenszins voldoende om de vastgestelde onwetendheid over de huiszoeking afdoende te verklaren.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan aangaande de door u verklaarde ontvoering van uw dochter op 11 februari 2011.

U verklaarde dat uw dochter werd meegenomen door de oom van een klasgenootje om bij hen te komen spelen. Aan u zou deze man hebben gezegd dat u uw dochter terug kon krijgen maar dat jullie moesten overleggen of jullie het land zouden verlaten. (CGVS, p.24)

U kon echter niet zeggen wat deze man met jullie problemen te maken had. (CGVS, p.25), hetgeen hoogst opmerkelijk is.

Bovendien maakte u van dit feit, het laatste vervolgingsfeit in Oekraïne, geen enkele melding in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook toen u aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u op de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke gebeurtenissen had vermeld die aanleiding hadden gegeven tot uw vlucht, maakte u hier geen melding van. (CGVS, p.2)

Ter verklaring stelde u dat u hier niet aan wil terugdenken omdat dat zwaar is. (CGVS, p.25)

Deze verklaring kan achter niet als afdoende beschouwd worden. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij, ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, de belangrijke elementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn of haar vlucht kenbaar maakt.

De vaststelling dat u dat niet hebt gedaan, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. uw intern paspoort, de geboorteakte van uw dochter en de kopie van uw huwelijksakte (en hun vertalingen) bevatten enkel persoonsgegevens van u en uw dochter die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Het attest op uw naam betreffende het identificatienummer voor de belastingdienst, vormt een begin van bewijs van uw zelfstandige activiteit. Echter, gezien het document werd opgesteld in 2006 kan het geenszins de door u verklaarde problemen sinds 2010 aantonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De "*Minister van Binnenlandse Zaken, vertegenwoordigd door De Dienst Vreemdelingenzaken*" (zie het verzoekschrift, p. 1) kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift, z.d., aan dat haar echtgenoot geen officieel lid was van de partij BYuT maar dat hij wel aan activiteiten deelnam alsof hij lid was.

Zij stelt dat alhoewel zij wist dat haar echtgenoot een paspoort had, zij sterk twijfelde aan de authenticiteit van dat document, waaruit zij afleidt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) "*het goed zou kunnen dat valse documenten haar echtgenoot hebben belet om officieel lid te worden van BYuT*".

Volgens verzoekster wou haar echtgenoot haar echter zoveel mogelijk buiten zijn politieke activiteiten houden, gezien hij wist dat zij hiervan geen voorstander was.

Aangaande haar verklaringen over de concrete motieven voor vervolging van haar echtgenoot verklaart verzoekster dat zij het gezin vooral buiten de problemen van haar echtgenoot wilde houden, vermits (zie het verzoekschrift, p. 5) "*zijn doen en laten een bron van ergernis was voor haar en meermaals leidde tot ernstige conflicten binnen het gezin*". Zij stelt dat zij ook helemaal geen vertrouwen had in wat er binnen de politieke kringen in Oekraïne allemaal gebeurt. Daarenboven stelt zij dat er nooit een officiële

aanklacht is geweest en dat ze van de autoriteiten te horen hadden gekregen dat ze zich als Armenen buiten de Oekraïense politiek moesten houden.

Betreffende het contact dat verzoekster nog tweemaal heeft gehad met haar zoon die samen met haar echtgenoot Oekraïne heeft verlaten, stelt verzoekster dat zij zich op deze manier niet uitgebreider had kunnen informeren, daar haar zoon evenmin op de hoogte is van de exacte reden van de problemen van zijn vader. Zij verklaart dat haar zoon voornamelijk met zijn vader is meegegaan omwille van diens gezondheidsredenen. Na het verhoor op het Commissariaat-generaal vernam zij dat haar zoon inmiddels was teruggekeerd naar Oekraïne en daar is gearresteerd en uiteindelijk door de autoriteiten terug naar Rusland is gestuurd. Zij stelt ook te weten dat zowel hij als zijn vader, momenteel in Rusland verblijven, zij het niet bij elkaar.

Verzoekster stelt bezorgd te zijn over haar kinderen.

Zij verklaart dat haar zoon op 10 november 2011 om 8 uur bij de politie moest komen maar dat deze hem om 07.30 uur thuis al kwamen halen. Verzoekster vreest dat ze haar oudste dochter "*alles (willen) afpakken*". Zij wijst ook op het feit dat haar oudste dochter al 20 jaar in Oekraïne woont maar ondanks meerdere pogingen de Oekraïense nationaliteit nog steeds niet heeft kunnen verwerven. Zij krijgt altijd als antwoord "*dat de president geen tijd heeft voor nationaliteitskwesities*".

Daarnaast meldt zij ook nog dat haar vader inmiddels nog verschillende oproepingen heeft gekregen om zich bij de politie te melden.

Met betrekking tot de afwezigheid van stavingsstukken van de vervolging van haar echtgenoot, voert verzoekster aan dat (zie het verzoekschrift, p. 6) "*de advocaat hierin een grote verantwoordelijkheid draagt*", daar hij had gezegd de stukken over te maken "*indien het nodig zou zijn*"; verzoekster deelt tevens mee dat haar dochter inmiddels bij de advocaat langsging in haar land, maar de stukken niet meekreeg.

Verzoekster herhaalt dat het staatsburgerschap van haar echtgenoot door de politie werd afgenomen in oktober 2010. Zij verklaart dat de politie de identiteitspapieren van haar echtgenoot heeft opgevraagd en niet heeft teruggegeven gezien deze vals waren.

Zij laat gelden niet op de hoogte te zijn van een document inzake de afname van zijn staatsburgerschap; zij vermoedt dat de documenten gewoon werden afgenomen omdat ze vals waren en daarom "*niet door een speciale autoriteit of via een speciale procedure*" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoekster stelt betreffende de huiszoeking in de bakkerij dat men op zoek zou geweest zijn naar drugs en wapens; zij voegt hieromtrent een stuk bij haar verzoekschrift en verklaart nooit een kopie te hebben ontvangen van het proces-verbaal van de huiszoeking.

Aangaande de ontvoering van haar dochter, verklaart verzoekster niet te weten of de oom van het klasgenootje van haar dochter contact had met de politie of met bepaalde instanties die haar echtgenoot ongunstig gezind waren. Zij veronderstelt (zie het verzoekschrift, p. 8) "*dat de man door bepaalde mensen onder druk gezet is omdat hij goed geplaatst was zulke dingen te ondernemen*".

In reactie op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal de ontvoering van haar dochter niet vermeld heeft, herhaalt verzoekster dat zij aan dit voorval niet meer wil denken en zich trouwens niet goed voelt als dit ten berde wordt gebracht. Zij voegt hieraan toe dat zij bij een psychiater in behandeling is om de nasleep van de ontvoering te verwerken.

Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift de bestreden beslissing van de "*Dienst Vreemdelingenzaken*" (zie het verzoekschrift, p. 8) te vernietigen.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (zie p. 8): "*bewijs van oproepingen, bewijs huiszoeking, bewijs dat dochter haar vader als vermist heeft opgegeven in Oekraïne en een medische expertise: na zijn gevangenschap had de echtgenoot van verzoekster een hersenschudding en een nierletsel*".

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Aangaande de vaststelling dat zij slechts vage verklaringen kon afleggen over de activiteiten van haar man voert verzoekster aan dat hij geen lid was van de partij BYuT, mogelijks omdat, naar zij vermoedt, zijn nationaliteitspapieren vals waren en haar echtgenoot haar ook zoveel mogelijk buiten zijn politieke activiteiten wou houden.

De Raad is de mening toegedaan dat deze uitleg enkel een post-factum verklaring betreft in een poging om haar vage en weinig concrete verklaringen alsnog te vergoelijken.

De Raad volgt daarom de commissaris-generaal dat de beperkte kennis van verzoekster omtrent het politiek activisme en de activiteiten van haar echtgenoot "*weinig aannemelijk te noemen (is) indien hij werkelijk sinds 2002 sympathisant zou zijn geweest van deze partij en u "absoluut tegen" zijn activiteiten zou zijn geweest*" (zie het verhoorverslag van 14 februari 2012, p.11).

De vaagheid van haar verklaringen over een kernaspect van haar relaas, keert zich tegen de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster reageert op de vaststelling van weinig coherente en vage verklaringen omtrent de motieven voor de vervolging van haar echtgenoot, door te stellen dat zij daar niets wou van weten en dat zij haar gezin buiten de problemen wilde houden gezien het doen en laten van de echtgenoot al meermaals tot ernstige conflicten had geleid. Zij verklaart nog dat er nooit tegen haar man een officiële aanklacht is ingediend maar dat de autoriteiten hen aangeraden hadden weg te blijven van de Oekraïense politiek wegens hun Armeense origine.

Ook hier is de Raad van mening dat deze uitleg een gewone post-factum verklaring betreft, die niet wordt aangenomen; verzoekster lijkt de -niet geloofwaardige- houding te huldigen dat hoe minder zij weet over haar man, des te kleiner de problemen van het gezin zullen zijn.

De commissaris-generaal wees er terecht op dat door de impact van de problemen van de echtgenoot op het hele gezin, er "*redelijkerwijze mag verwacht worden dat uw echtgenoot u zou inlichten over de juiste aanleiding van zijn problemen en te kennen zou geven of het strafonderzoek tegen hem al dan niet gegrond was*".

Het waren tenslotte ook de problemen van haar man die haar zouden genoopt hebben haar land te verlaten.

Verzoekster houdt verder voor dat zij zich niet kon informeren bij haar zoon over wezenlijke zaken in haar asielaanvraag aangezien deze ook niet op de hoogte is van de exacte reden van de problemen van zijn vader en voornamelijk omwille van diens gezondheidsredenen met hem is meegegaan. Zij wijst er nog op dat haar zoon inmiddels is teruggekeerd naar Oekraïne, waar hij is gearresteerd en door de autoriteiten terug naar Rusland is gestuurd, waar hij net zoals zijn vader, op een onbekende plaats verblijft.

Zij voegt tevens een stuk toe aan het verzoekschrift dat volgens haar het bewijs vormt van de oproeping van haar zoon door de politie. Ten slotte voert zij ook aan dat haar oudste dochter al verscheidene malen tevergeefs heeft getracht de Oekraïense nationaliteit te verwerven en dat haar vader nog verschillende keren is opgeroepen door de politie.

De commissaris-generaal vindt de onwetendheid van verzoekster omtrent de problemen van haar man onaannemelijk.

De Raad is van mening dat de onwetendheid van haar zoon geenszins de onwetendheid van verzoekster kan rechtvaardigen. Bovendien maakt zij niet aannemelijk waarom het niet mogelijk was om persoonlijk met haar echtgenoot (hierover) te praten of via haar zoon alsnog relevante informatie te verkrijgen, zeker gezien verzoekster wél in staat was om stavingsstukken vanuit Oekraïne te verkrijgen.

De Raad sluit zich derhalve aan bij de commissaris-generaal waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet meer op de hoogte is zijn van de concrete aanleiding en motieven voor de strafrechtelijke vervolging van haar man.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de problemen en de verblijfplaats van haar zoon. Zo verklaarde zij dat haar zoon niets kon zeggen over zijn verblijfplaats omdat hij en zijn vader opgespoord werden, maar besliste hij toch om terug te keren naar Oekraïne wat afbreuk aan de beweerde vrees voor vervolging door de Oekraïense autoriteiten. Verzoekster verklaart tevens dat haar zoon op 10 november 2011 werd opgeroepen om te verschijnen bij de politie en door de politie thuis werd opgehaald. Zij verklaarde eerder al dat haar zoon tijdens de twee contacten die zij had (mei/juni 2011 en november/december 2011) buiten Oekraïne verbleef zodat het niet geloofwaardig is dat haar zoon in november 2011 thuis zou zijn opgepakt door de politie.

De Raad stelt bovendien vast dat het voorgelegde stuk dat volgens verzoekster het bewijs levert van de oproeping van haar zoon op 10 november 2011, een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarenboven is bedoeld stuk opgesteld in het Russisch en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging zodat het in toepassing van artikel 8 PrRvV niet in overweging wordt genomen.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen aangaande de problemen van haar oudste dochter om de Oekraïense nationaliteit te verkrijgen, daar uit het administratief dossier blijkt dat zij op 1 april 2011 de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (zie verklaring, nr. 16) dat haar drie kinderen, waaronder haar oudste dochter, reeds de Oekraïense nationaliteit hebben.

Met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat haar vader nog verschillende keren werd opgeroepen om te verschijnen bij de politie, stelt de Raad vast dat het loutere beweringen betreffen die in het licht van haar ongeloofwaardige verklaringen, overtuigingskracht missen.

Aangaande de afwezigheid van enig document inzake de vervolging van haar echtgenoot, stelt de commissaris-generaal dat *“van een asielzoeker wordt verwacht dat hij afdoende pogingen onderneemt om stavingsstukken aan te brengen ter ondersteuning van zijn of haar verklaringen”*.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift op (zie p. 6) dat haar advocaat in haar land van herkomst daarbij een grote verantwoordelijkheid draagt gezien hij beloofd had dat hij *“de stukken zou overmaken indien het nodig was”*, maar nadien geweigerd heeft deze aan haar oudste dochter mee te geven.

De Raad stelt vast dat deze uitleg een blote bewering betreft die verzoekster niet ontslaat van haar verplichting om bewijs voor te brengen.

De motivering in de bestreden beslissing blijft derhalve overeind.

Verzoekster verklaart met betrekking tot de afname van de nationaliteit van haar echtgenoot, dat zij niet op de hoogte is van een document daaromtrent; zij vermoedt dat zijn papieren vals waren waardoor er geen speciale autoriteit of procedure aan te pas kwam.

De commissaris-generaal wijst erop *“dat het staatsburgerschap slechts kan worden afgenomen indien het staatsburgerschap door bedrog of fraude werd bekomen; indien een persoon vrijwillig in dienst is getreden van een buitenlands strijdkracht; of indien een persoon vrijwillig een buitenlands staatsburgerschap heeft bekomen”* en leidt uit het feit dat verzoekster blijkbaar dermate slecht geïnformeerd is over de afname van het staatsburgerschap van haar echtgenoot af dat haar verklaringen dienaangaande niet aannemelijk zijn.

De Raad is van mening dat verzoeksters verklaring dat de papieren van haar echtgenoot zijn afgenomen omdat ze vals waren, wat slechts een vermoeden is, niet aantoonbaar is dat zijn Oekraïense nationaliteit ook werkelijk werd afgenomen, rekening houdend met het feit dat de afname van het staatsburgerschap gebeurt door middel van een presidentiële verordening, waardoor het weinig aannemelijk is dat deze kan worden genomen door de lokale politie.

De Raad verwijst derhalve naar de beslissing van de commissaris-generaal die stelt dat *“gelet op voorgaande informatie, is het niet geloofwaardig te noemen dat u dermate slecht geïnformeerd zou zijn over de afname van het staatsburgerschap van uw man indien het werkelijk zou zijn voorgevallen. Deze vaststelling ondermijnt verder de aannemelijkheid van de vervolging van uw man door de Oekraïense autoriteiten.”*

Verzoekster verklaart aangaande de huiszoeking in de bakkerij dat drugs en wapens werden gezocht; zij voegt een attest bij het verzoekschrift. Zij verklaart nooit een kopie van het proces-verbaal ontvangen te hebben.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet kon zeggen of de huiszoeking in het kader van het strafonderzoek omtrent haar man plaatsvond ondanks dat zij verklaarde op het bevel gezien te hebben in welk kader de huiszoeking werd uitgevoerd. Evenmin wist zij van welke dienst de agenten waren die de zoeking uitvoerden, hoewel ze volgens verzoekster hun badge en het huiszoekingsbevel zouden hebben getoond. Dit in acht genomen is volgens de commissaris-generaal *“een dergelijke onwetendheid over belangrijke aspecten aangaande een kernelement van haar asielrelaas niet aannemelijk te noemen”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Deze documenten zijn daarenboven niet gesteld in de proceduretaal en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals vereist in artikel 8 PrRvV.

De Raad sluit zich derhalve aan bij het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoekster merkt voorts op niet op de hoogte geweest te zijn dat de oom van het klasgenootje van haar dochter verband had met de politie of met bepaalde instanties die haar echtgenoot ongunstig gezind waren. Zij veronderstelt *“dat de man door bepaalde mensen onder druk gezet is omdat hij goed geplaatst was zulke dingen te ondernemen”*.

De Raad meent dat verzoekster zich beperkt tot een post-factum verklaring die tot stand is gekomen in een poging om haar vage en weinig concrete verklaringen alsnog te vergoelijken; zij brengt geen concrete elementen aan die haar veronderstelling kunnen staven. In de nota van de commissaris-generaal wordt terecht gesteld dat, ondanks het feit dat verzoekster thans wil laten uitschijnen te kunnen verklaren waarom de man in kwestie haar dochttertje ontvoerde, het merkwaardig is dat zij niet met zekerheid kan zeggen of de man nu banden heeft met de politie dan wel met een andere “instantie”. Verzoekster blijft hier duidelijk in gebreke.

Betreffende de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster geen melding maakte van de ontvoering in de vragenlijst, herhaalt verzoekster dat zij hier eigenlijk niet meer aan wil denken en dat zij niet goed wordt als ze erover moet praten; zij stelt dat zij in behandeling is bij een psychiater.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dat verzoekster niet meer wil denken aan de ontvoering van haar dochter, rechtvaardigt het ontbreken van dit kernelement in haar asielrelaas niet.

Het feit dat zij in behandeling bij een psychiater is om de gebeurtenis te verwerken, werd ook niet vermeld nadat zij werd geconfronteerd met het feit dat ze de ontvoering niet had gemeld in de vragenlijst, noch brengt zij een medisch attest daaromtrent bij.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ook nog bewijs dat haar dochter haar echtgenoot/vader als vermist heeft opgegeven alsook een medische expertise die de letsels van deze vermeldt.

De Raad stelt ook hier vast dat deze stukken fotokopieën betreffen die niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster

brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 14 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen behandelen, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE